

Het liep anders....

Op een zondagavond wordt de ambulancedienst verzocht een patiënt naar het ziekenhuis te vervoeren. Hij is gevallen en kan zijn heup/lies niet belasten. Meneer heeft een gemetastaseerd prostaatcarcinoom en de vraag is of er sprake kan zijn van een collumfractuur.

De ambulanceverpleegkundige doet onderzoek bij aankomst bij meneer thuis en constateert dat meneer inmiddels wel kan belasten, er geen standsafwijking is en geen asdrukpijn. Wel is er krachtsverlies in het been (meneer kan niet heffen, wel buigen). Meneer is in staat te mobiliseren en zelf naar het toilet te komen.

Omdat meneer zwak, vermagerd, vermoeid en ziek is bij zijn bestaande ziektebeeld, lijkt vervoer en een lang verblijf op de eerste hulp niet wenselijk. De ambulanceverpleegkundige probeert daarom contact te leggen met de huisarts via de huisartsenpost, maar omdat het druk is, lukt dit niet via de telefoniste. Als er overleg plaatsvindt met de SEH-arts, wil deze de huisarts niet overrulen. Afgesproken wordt dat meneer snel een foto zal krijgen en dan vlot weer naar huis kan.

Helaas loopt het anders: meneer ligt lang op de eerste hulp en wordt opgenomen, waarna blijkt dat er geen collumfractuur is. Daarop kan meneer weer naar huis. Al met al is het als zeer belastend ervaren door meneer.

Het is noodzakelijk dat een ambulanceverpleegkundige kan overleggen met een huisarts na beoordeling ter plaatse, met name indien de huisarts niet zelf heeft kunnen beoordelen. Dan had deze meneer op een ander moment bij aanhoudende klachten een foto van de heup kunnen krijgen, waarbij hij minder lang had moeten wachten.